

LBRIS

We know
books

ANNE JACOBS
VILA
SECRETELOR

Traducere din limba germană și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București

LBRIS

We know
books

Die Tuchvilla

Anne Jacobs

Copyright © Blanvalet Verlag, o divizie a Penguin Random House
Verlagsgruppe GmbH, München, Germania

Imagini copertă: Arcangel

Vila secretelor

Anne Jacobs

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

EDITURA LITERA®

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Bojan

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Oțelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JACOBS, ANNE

Vila secretelor / Anne Jacobs; trad. din lb. germană și note:
Valentina Georgescu. – București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-174-2

I. Georgescu, Valentina (trad.; note)

821.112.2

PARTEA ÎNTÂI

Augsburg, toamna anului 1913

CAPITOLUL 1

După ce lăsase în urmă Jakobentor, încetini pașii din ce în ce mai mult. Aici, la marginea dinspre răsărit a orașului, era o altă lume. Nu liniștită și adunată ca pe străduțele de la periferie, ci zgomotoasă și agresivă. Fabricile se înșirau ca niște cetăți medievale pe terenurile dintre cursurile pâraielor, fiecare înconjurată de câte un zid, ca nu cumva vreun nepofitit să-i încalce teritoriul, iar vreun muncitor să treacă neobservat. În interiorul acestor fortărețe, existau o trepidație și o larmă neîncetate, coșurile împrăștia în aer fum negru, iar în hale motoarele duduiau zi și noapte. Marie știa din experiență că cine muncea acolo se prefăcea într-o pietricică cenușie. Asurzit de huruitul mașinilor, orbit de vârtejurile de praf, amuțit de vidul din propria minte.

„Este ultima ta șansă!“

Marie rămase pe loc și privi clipind în soare fabrica de textile Melzer din fața ei. Câteva ferestre sclipeau în lumina dimineții de parcă îndărătul lor ar fi ars un foc, deși zidurile erau gri, iar la umbra lor, halele păreau de-a dreptul negre. În schimb, vila părea luminoasă cu cărămida ei roșie, un adevărat castel în mijlocul unui parc pătat de culorile toamnei.

„Este ultima ta șansă!“ De ce repetase domnișoara Pappert lucrul ăsta de trei ori seara trecută? De parcă altfel pentru Marie nu ar mai fi rămas decât varianta închisorii ori a morții, dacă

și de data asta era concediată. Cuprinse mai bine cu privirea frumoasa clădire, dar dispăru deodată dinaintea ochilor ei, contopindu-se cu pajiștile și cu copacii din parc. Nici nu era de mirare. Se simțea încă slăbită după hemoragia din urmă cu trei săptămâni, iar în dimineața aceea, de atâta emoție, abia dacă mâncase ceva.

„Așadar“, își spuse ea. „Măcar este o casă frumoasă, iar eu nu va trebui să cos, ci să fac alte lucruri. Și dacă o să mă trimită în fabrică, atunci o să fug și gata. Niciodată în viața mea nu mai am de gând să mă mai lupt douăsprezece ore pe zi cu o mașină de cusut neagră plină de ulei, la care firul se rupe tot timpul.“

Așeză mai bine bocceaua pe umăr și se îndreptă încet spre intrarea parcului. Poarta de fier învechită, cu lujeri de flori întortocheați, era larg deschisă, invitându-te parcă înăuntru. Aleea traversa parcul, terminându-se într-o piațetă pavată, în mijlocul căreia se găsea un rond de flori. Nu se vedea nimeni prin preajmă, însă de aproape, vila părea și mai impresionantă, mai ales coloanele ei înalte cât două etaje, care sprijineau balconul cu parapet de piatră – probabil că de acolo, patronul fabricii ținea de revelion un discurs în fața muncitorilor. Aceștia se holbau cu venerație la el și la consoarta lui înfoclită în blănuri. Poate că primeau și câte-o tărie, ori bere gratis în zilele de sărbătoare. Vin spumant sigur nu, căci patronul fabricii bea șampanie doar cu familia sa.

Of, de fapt ea nu voia să lucreze acolo. Când privi în sus la norii de deasupra, avu impresia că toată clădirea aceea de cărămidă vine peste ea, gata să o strivească. Dar era ultima ei șansă. Așa că nu avea de ales. Marie studie fațada vilei. În dreapta și în stânga coloanelor se afla câte o ușă, intrările pentru servitori și pentru aprovizionare.

În timp ce cumpănea pe care dintre cele două uși ar fi trebuit să intre, auzi în spatele ei hruitul unui motor de automobil. O limuzină neagră trecu foarte aproape pe lângă ea. Sări speriată

într-o parte și întrevăzu chipul șoferului. Era tânăr și purta un chipiu cu o cocardă aurie.

„Aha“, își zise ea. „A venit să-l ia pe patron să-l ducă la birou, deși fabrica e la doi pași, cel mult zece minute de mers. Dar un boier așa de bogat nu merge pe jos, că i se murdăresc pantofii scumpi și paltonul cel prețios.“

Curioasă și puțin invidioasă, se uită la ușa de sub coloane, care se deschise în clipa aceea. Apăru o slujnică în rochie neagră, cu șorț și bonetă albă peste părul frumos strâns la spate. Apoi, două doamne în paltoane lungi cu gulere catifelate de blană, una în roșu-închis, cealaltă în verde-deschis. Pălării de vis, cu flori și voaluri, iar când urcară în limuzină, li se văzură botinele din piele brună. Un domn veni în urma celor două – nu, nu putea fi directorul fabricii, era mult prea tânăr. Poate că era soțul uneia dintre dame? Sau fiul fabricantului? Purta un palton maro scurt de toată ziua și o geantă pe care o așezase cu un gest nonșalant pe plafonul automobilului, după care urcă. Cât de ridicol se agita șoferul de colo-colo, deschizând portierele, oferindu-le divelor mâna, de parcă, fără ajutorul lui, nu s-ar fi putut așeza pe scaunele tapițate. Era clar că damele acelea erau firave ca niște bezele. Dacă s-ar fi pornit din senin o ploaie torențială, le-ar fi topit pe loc și ar fi dispărut. Ce păcat că azi nu ploua!

După ce urcară toți în automobil, șoferul porni și ocoli rondul de flori, în care se iveau asteri roșii, dalii roz și iarbă neagră. După manevra lentă, mașina se îndepărtă huruind în direcția porții. Trecu atât de aproape pe lângă Marie, că îi atinse cu scara ieșită în afară fusta fluturată de vânt. Ochi cenușii ai bărbatului o priviră cu o curiozitate nedisimulată. Tânărul își scosese pălăria, iar părul ondulat cu o tunsoare neglijentă și mustăcioara ce i se întrezărea deasupra buzei îi dădeau aerul unui student nepăsător. Îi zâmbi Mariei, pe urmă se aplecă și îi spuse doamnei în roșu ceva ce stârni râsul tuturor. Să fi fost oare vreun comentariu pe seama fetei prost îmbrăcate, cu bocceaua pe umăr? Marie simți un junghi în piept și trebui să se lupte din

nou cu impulsul de-a face stânga împrejur și de-a fugi înapoi la orfelinat. Dar nu avea încotro.

Automobilul lăasă în urmă un miros de benzină și cauciuc încins, iar lui Marie îi veni să tușească. Ocoli hotărâtă răzorul de flori, se apropie de intrarea din stânga și bătu cu ciocănelul din fier forjat negru. Nu se întâmplă nimic – probabil că erau toți la muncă, la urma urmei, era deja aproape zece. După ce ciocăni de două ori fără nici un rezultat, se decise să intre pur și simplu, când auzi, în sfârșit, niște pași.

– Sfântă Fecioară Maria, a venit fata nouă. De ce nu-i deschide nimeni? Biata fată nu cutează să intre...

Vocea era tânără și subțire. Marie o recunoscuse pe slujnica ce deschisese mai devreme ușa cucoanelor. Era blondă și rozalie în obraji, robustă și radiind sănătate, cu un zâmbet inocent pe fața mare, venită probabil din vreunul dintre satele învecinate, căci cu siguranță nu era copil de oraș.

– Intră, intră. Nu te sfii. Marie ești, așa-i? Eu îs Auguste, a doua fată în casă. De un an de zile deja.

Părea tare mândră de asta. Ce mai casă strașnică! Avea două servitoare! Acolo unde fusese angajată Marie înainte, ea făcea toată treaba, inclusiv gătitul și spălatul rufelor.

– Bună ziua, Auguste. Mulțumesc de primire.

Marie coborî cele trei trepte în holul îngust. Ce ciudat, vila de cărămidă roșie avea nenumărate ferestre, care mai înalte, care mai joase, însă acolo, în spațiile rezervate personalului de serviciu, era atât de întuneric, că abia vedeai unde puneai piciorul. Dar asta era și din cauză că ochii ei erau încă orbiți de toată lumina strălucitoare a dimineții.

– Aici e bucătăria. Bucătăreasa o să-ți aducă negreșit o cafă și-o chiflă. Îmi pari cam flămândă...

Așa era. Pe lângă Auguste cea durdulie și radiind de sănătate, Marie semăna probabil cu o stafie. Fusese dintotdeauna slabă, dar după boală, obraji i se supseseră de tot, iar oasele umerilor îi ieșeau acum prin piele mai s-o străpungă. Ochii îi păreau

de două ori mai mari decât înainte, iar părul castaniu-închis era răsfirat ca o mătură. Cel puțin așa spusese domnișoara Pappert cu o seară înainte. Domnișoara Pappert era directoare la Orfelinatul celor șapte mucenițe și arăta de parcă ar fi trăit ea însăși fiecare dintre cele șapte martirii. Asta nu ajutase la nimic, căci Pappert era rea ca o vrăjitoare și cu siguranță că avea să ardă cândva în iad. Marie o ura din toți rărunchii.

Bucătăria era un loc al refugiului. Călduros, luminos și plin de arome delicioase. O încăpere care povestea despre șunci suculente, pâine proaspătă și prăjituri, patiserii fragede, supe de găină și ciorbe de vacuță. Un spațiu în care pluteau miresme de cimbru, rozmarin și salvie, de mărar și coriandru, de cuișoare și nucșoară. Marie rămase în ușă, cu ochii la masa lungă pe care bucătăreasa făcea tot felul de pregătiri. Abia acum își dădu seama cât de frig fusese afară și începu să tremure. Ce frumos era gândul unei cafele cu lapte, pe un scăunel lângă cuptor, unde să simtă căldura și să inspire mirosul vieții îndestulate în timp ce sorbea o gură din cafeaua fierbinte.

Un țipăt puternic o făcu să tresară. Îl scosese o femeie mărunțică și cu înfățișare bătrânicioasă, care intră în bucătărie din cealaltă parte și care, la vederea lui Marie, făcu speriată un pas înapoi.

– Sfântă Fecioară! icni ea și își lipi ambele mâini de piept. Iacăt-o! Dumnezeu să mă ajute! Întocmai ca în vis! Domnul nostru, Isus Cristos, apără-ne și păzește-ne pe noi de toate relele...

Femeia trebui să se sprijine de perete, agățând în același timp o cratiță de cupru din cârligul ei și făcând-o să se rostogolească troncănind pe dalele podelei din bucătărie. Marie tresări speriată.

– Ai înnebunit de tot, Jordan? se răsti bucătăreasa furioasă. Să dai așa pe jos cea mai bună cratiță a mea. Roagă-te la Dumnezeu să nu cumva să mi-o fi ciobit ori îndoit.

Femeia mărunțică, pe care cineva tocmai o numise „Jordan“, abia dacă auzi strigătele bucătăresei. Se dezlipi de perete

respirând greu și își trecu mâinile peste părul coafat și împodobit cu o panglică neagră. Tot negre erau și fusta și cămașa, la care purta o mică broșă, o camee montată în argint, cu chipul delicat al unei fetițe sculptat în ea.

– Nu... Nu s-a întâmplat nimic, murmură ea și își lipi palmele de tâmpale, ca și cum ar fi durut-o capul.

Migrene avea doar „Madam“, o slujitoare avea doar simple dureri de cap, și asta din cauza rangului și a trândăvelii.

– Iar ai visat? mârâi bucătăreasa și pescui cratița de sub masă. Într-o zi o să ți se ducă buhul cu visele astea ale matale. Și-atunci o să te cheme kaizerul la dumnealui, ca să-i prezici viitorul.

Râse hăhăit, aproape ca behăitul unei capre. În zeflemea, însă nu cu răutate.

– Of, mai scutește-mă de glumele astea idioate ale dumitale, răspunse Jordan.

– Da', dacă nu visezi decât de rău, continuă bucătăreasa nestingherită, atunci cred că împăratul n-o să te vrea pe lângă 'mnealui!

Marie stătea lipită de ușă, inima îi bătea nebunește și simți deodată că i se face rău. Nici una dintre cele două femei nu păru să observe. În schimb, Jordan spuse că domnișoara ceruse ceai și fursecuri, așa că bucătăreasa trebuia să se pună pe treabă.

– Domnișoara va trebui să aibă nițică răbdare, că trebuie mai întâi să pun apă la fiert.

– Mereu aceeași problemă. Aici la bucătărie se taie iarba la câini, iar eu primesc pe urmă reproșurile de la domnișoară.

Lui Marie i se păru ciudat că vocile, deși agitate, deveneau tot mai stinse. Poate că din cauza fluieratului, care acoperea toate celelalte zgomote. Nu spusese oare bucătăreasa chiar adineaori că trebuie mai întâi să fiarbă apa? Și-atunci, de ce fluiera deja ceainicul?

– Se taie iarba la câini? distinse ea glasul bucătăresei. Eu am de pregătit masa de prânz, pe lângă asta prăjituri, iar pentru diseară, cina pentru o duzină de oameni. Și toate astea fără

pic de ajutor, pentru că prostuța de Gertie a dat bir cu fugiții. Dacă Auguste nu mi-ar mai veni din când în când în... Ah, Dumnezeule mare!

– Sfântă Fecioară, hai că asta le-ntrece pe toate!

Marie ar fi vrut să se așeze repede, însă era prea târziu. Dalele cenușii și brun-deschis ale podelei din bucătărie se năpustiră înspre ea în mare viteză și totul se cufundă în beznă. Se făcu liniște și se simți plăcut de ușoară. Plutea, parcă, în întunericul moale, blând. Numai proasta ei de inimă bătea și bubuia, îi zguduia tot corpul și o făcea să tremure. Nu se mai putu opri, dinții i se încleștară, palmele i se chirciră.

– Ei, asta ne mai lipsea acum. O epileptică. Îmi plăcea mai mult de Gertie cu hândrălii ei...

Marie nu îndrăzni să deschidă ochii. Probabil că leșinase. Așa ceva nu i se mai întâmplase de când cu ftizia. Tușise oare iar cu sânge? Doamne, nu din nou! Data trecută se speriasse cumplit. Îi cursese un sânge străveziu din gură. Îngrozitor de mult. Atât de mult, că după aceea nu se mai putuse ține pe picioare.

– Mai tacă-ți fleanca aia proastă, mârâi bucătăreasa. Biata fată e lihnită de foame, nici nu-i de mirare că a luat-o cu leșin. Ia de-acilea ceașca asta!

Cineva o apucă ferm de umeri și îi ridică puțin trunchiul. Simți pe buze marginea caldă a unei căni care mirosea a cafea.

– Bea, fato. O să te pună din nou pe picioare. Haide, bea. O înghițitură mică.

Marie clipi. Chiar în fața ei era chipul mare și roșu al bucătăresei, deloc frumoasă, transpirată, dar blândă. În spatele ei, observă silueta subțire și neagră a lui Jordan. Broșa de argint sclipea pe bluza neagră, iar pe chip i se oglindea dezgustul.

– Ce-o mai cocolești atât? Dacă-i bolnavă, domnișoara Schmalzler o s-o trimită oricum înapoi. Mai bine așa. Chiar foarte bine. E un blestem, dacă rămâne. Aduce cu ea mare ghinion în casa asta, știu eu...

– Du-te de toarnă ceaiul, că fierbe apa aia.

– Asta nu e treaba mea!

Marie se hotărî să ia totuși câteva înghițituri de cafea. Chiar dacă prin asta arăta că revenise printre cei vii, lucru pe care ar fi preferat să-l mai întârzie puțin. N-o putea lăsa pe bucătăreasa cea bună să aștepte așa. Și, din fericire, se părea că nici nu scuiapasă sânge.

– Așa, bravo, murmură bucătăreasa mulțumită. Ți-e mai bine?

Lui Marie i se făcu greață de la băutura tare și amară. Își lăsă capul să-i cadă pe spate și zâmbi anemic.

– Da, mi-e mai bine... Mulțumesc pentru cafea...

– Mai rămâi olecuță întinsă colea. Când o să te simți mai bine, o să primești de mâncare ceva mai ca de Doamne-ajută.

Marie încuviință ascultătoare din cap, deși ideea unei chifle cu unt sau chiar a unei porții de supă de găină îi făcu stomacul să tresalte. Cele două femei o duseră pe una dintre băncile din lemn pe care ședeau angajații când mâncau. Lui Marie îi era așa de rușine pentru leșinul ăsta idiot. Trebuiseră să o ridice amândouă de pe jos și să o întindă pe bancă. Și apoi trâncăneala lui Jordan. Femeia aia nu era prea întregă la minte. Să spună una ca asta, că Marie era epileptică și că avea să aducă mare blestem asupra vilei, dacă rămânea. Opusul era adevărat. Vila aia era o casă blestemată, așa cum aflase ea încă din prima zi, și asta trebuia s-o pună pe gânduri. Ultima șansă – nu avea în ruptul capului să rămână acolo. Nici pentru bani, nici pentru vorbe frumoase. Și în nici un caz din cauza bolboroselilor prostești ale lui Pappert.

– Ce faci acolo? Țipă bucătăreasa. Ceainicul nu se umple niciodată până sus. Doamne ferește, acum o să curgă tot pe margine și domnișoara o să dea vina pe mine!

– Dacă ți-ai fi făcut treaba așa cum se cuvine, nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Că doar nu e treaba mea să fac ceaiul în casa asta. Eu sunt cameristă, nu carcalac de bucătărie!

– Carcalac de bucătărie! Îți iese fudulia prin toți porii. Fudulia și prostia.

– Ce se petrece aici? se auzi glasul subțire al Augustei. Domnișoara a sunat deja de trei ori după ceai și îi foc de mânioasă. Jordan trebuie să urce la dumneaei de îndată...

Marie văzu cum fața și așa palidă a cameristei se albi și mai mult. Reuși acum să ridice capul și nu mai simțea greață.

– Exact cum am bănuît, murmură Jordan sumbru.

Când ieși grăbită din bucătărie cu fusta foșnindu-i, Marie îi surprinse privirea. Se holbă la ea ca la o insectă dăunătoare.

CAPITOLUL 2

Eleonore Schmalzler era o femeie impunătoare. Cei patruzeci și șapte de ani în slujba familiei îi presăraseră ghiocei la tâmpile, deși umerii și spatele îi erau drepte ca în cele mai frumoase zile ale tinereții. În Pomerania, fusese camerista milostivei domnișoare Alicia von Maydorn, iar după ce aceasta se măritase, Eleonore își urmase stăpâna la domiciliul din Augsburg. De fapt, fusese o mezialianță – Johann Melzer era fabricant, fiu al unui profesor de provincie. Un arivist, lucru care îl ajutase să se realizeze. De partea cealaltă, nobilii din familia von Maydorn scăpătaseră, doi fii erau ofițeri și nu făceau decât să coste, iar moșia din Pomerania era greu îndatorată. Pe deasupra, Alicia, care mai avea puțin și făcea treizeci de ani, era deja fată bătrână. Încă din copilărie, avea o gleznă rigidă – urmare a unei căderi accidentale pe scări, care îi diminuase valoarea pe piața matrimonială.

La început, Eleonore Schmalzler primise doar temporară poziția de șefă a personalului de serviciu. Alicia Melzer nu avea încredere în personalul de la oraș. În opinia ei, oamenii nu se gândeau decât la propriul avantaj și nu la bunăstarea casei. Existaseră doi lachei și o menajeră pe care Alicia îi concediasă în scurt timp. Eleonore Schmalzler se dovedise excepțională încă din prima zi. Armoniza fidelitatea față de stăpâna ei cu un talent

înnăscut de a conduce oamenii. Cine lucra la Vila Melzer trebuia să-și considere slujba un privilegiu câștigat prin virtuți precum onestitatea, hărnicia, discreția și loialitatea.

Era deja aproape unsprezece – stăpâna casei și domnișoara Katharina erau așteptate să se întoarcă în orice clipă. Conașul cel tânăr fusese condus la gară – studia de câțiva ani dreptul la Universitatea din München. Doamna și cu fiica sa fuseseră la o întrevedere cu dr. Schleichter. Vizitele la doctor durau adesea doar o jumătate de oră. Eleonore Schmalzler avea o părere proastă despre asta, dar stăpâna ei își puna mari speranțe în doctor. Katharina Melzer, care abia împlinise optsprezece ani, suferea de insomnii, nervozitate și dureri puternice de cap.

– Auguste!

Menajera-șefă recunoscu pașii cameristei pe coridor. Auguste deschise cu grijă ușa. Ținea în mâna dreaptă o mică tavă de argint, pe care se aflau o ceașcă de ceai folosită, o căniță pentru lapte și o zaharniță.

– Da, domnișoară Schmalzler?

– Fata se simte mai bine? Dacă da, trimite-o până la mine.

– Desigur, domnișoară Schmalzler. E vioaie din nou. O fetișcană tare faină, dar groaznic de subțirică, ș-apoi nici nu a...

– Aștept, Auguste.

– Am înțeles, domnișoară Schmalzler.

Fiecare trebuia tratat în felul lui. Auguste era energică, dar nu foarte isteată. În afară de asta, tindea să fie cam guralivă. Doar grație recomandării Eleonorei Schmalzler devenise, totuși, fată în casă. Auguste era cinstită și se dovedise loială familiei. Erau fete care tânjeau să ajungă să muncească în fabrică, iar după câteva luni dădeau bir cu fugiții. Auguste nu ar fi făcut asta, ținea la vilă și la slujba ei, de care era tare mândră.

Ușa scârțâi când fata cea nouă o deschise încet. Menajera-șefă privi cu ochi mari ființa subțirică și palidă din fața ei. Își împletise părul negru într-o coadă din care ieșeau peste tot şuvițe fine. Așadar, aceasta era ea. Marie Hofgartner, în vârstă

de optsprezece ani. Orfană. Probabil o bastardă, crescută de mama ei până la doi ani și ajunsă, după moartea acesteia, la Orfelinatul celor șapte mucenițe. La treisprezece ani fusese trimisă ca servitoare într-o casă de la periferia Augsburgului, de unde fugise după numai o lună. Alte două tentative de a face din ea fată în casă fuseseră, de asemenea, sortite eșecului. Pe postul de cusătoreasă pentru o modistă nu rezistase decât un an, pe urmă doar șase luni în fabrica de textile Steyermann. Hemoragie pulmonară în urmă cu trei săptămâni...

– Bună ziua, Marie, spuse, străduindu-se să pară prietenoasă cu creatura asta mică și amărâtă. Te simți bine?

Ochii căprui aveau o privire neobișnuit de intensă, cercetătoare, care o făcu pe menajera-șefă să se simtă stânjenită. Fata aceea ori era deosebit de ingenuă, ori exact opusul.

– Mă simt bine, mulțumesc, domnișoară Schmalzler.

Ce-i drept, micuța avea atitudine. Nu era din acelea care se văicăreau. Tocmai zăcuse leșinată pe podeaua bucătăriei – cel puțin așa îi spusese Jordan – și acum stătea dinaintea ei, dreaptă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Din spusele lui Jordan, ar fi fost epileptică. Dar idioatei ăleia îi plăcea bârfa. Eleonore Schmalzler nu se încredea niciodată în judecata unei slujnice. Își îngăduia chiar – desigur doar în taină – să treacă prin filtrul minții ei ascuțite până și judecata stăpânilor.

– Bravo! Avem nevoie de o fată în bucătărie, iar tu ne-ai fost recomandată de domnișoara Pappert. Ai mai lucrat vreodată într-o bucătărie?

Întrebarea era, de fapt, de prisos, pentru că ea avea cartea de muncă a fetei și îi citise recomandările, pe care le primise cu o zi înainte printr-un curier.

Ochii fetei se îndreptară către niște scaune înalte cu ornamente sculptate în lemn și către raftul de pe perete, cu rafturi pline de cărți și dosare. Privirea i se opri pentru o clipă la draperiile verzi de la fereastră, grele și cu falduri ample. Camera în care își desfășura activitatea menajera-șefă era bogat mobilată și

părea să o impresioneze pe fată. Însă în clipa imediat următoare, Marie își observă cu o ușoară tresărire a pleoapelor documentele personale pe masa de scris. Care era întrebarea, de fapt, spunea privirea ei. Doar a citit tot.

– Am fost de trei ori angajată într-o gospodărie, unde a trebuit să gătesc, să spăl, să servesc mâncarea și să am grijă de copii. Pe lângă asta, la orfelinat trebuia mereu să curățăm legume, să aducem apă și să spălăm rufe.

Fata asta nu era deloc ingenuă, mai degrabă un pic prea isteată. Eleonorei Schmalzler nu îi plăcea când o angajată era prea inteligentă. Genul ăsta de oameni nu se gândeau decât la propriile avantaje și nu la bunăstarea casei. În plus, se pricepeau de minune la înșelătorii, iar menajera-șefă își amintea cu dezgust de un servitor care ani la rândul pusese deoparte vinul roșu al stăpânilor, pe care îl vânduse apoi. Până și în ziua de azi își reproșa că fusese trasă pe sfoară atâta timp de acel escroc.

– Atunci, o să te obișnuiești repede cu îndatoririle tale, Marie. Ca slujnică în bucătărie vei răspunde în primul rând în fața doamnei Brunnenmayer, bucătăreasa noastră. Dar și ceilalți angajați îți pot da instrucțiuni, iar tu trebuie să ascuți când primești de la ei vreo sarcină. Îți spun asta pentru că tu – din câte pot vedea – nu ai mai muncit niciodată într-o casă atât de mare.

Tăcu o clipă și o cercetă atent pe fată. Oare o asculta? Se holba la un desen în carbune înrămat, agățat deasupra mesei de scris. Un cadou de la domnișoara Katharina, care cu un an în urmă, de Crăciun, oferise fiecărui angajat câte un desen. În cel de față erau reprezentate halele fabricii, triumphiurile ascuțite ale acoperișurilor din lemn, vitrate pe latura dinspre nord.

– Îți place tabloul? întrebă cu glas ascuțit.

– Foarte mult. Doar câteva linii și gata, recunoști deja despre ce este vorba. Mi-ar plăcea și mie să pot face asta.

În ochii căprui ai fetei se citea încântare și dorință. Chipul îi fu chiar străbătut fugar de un mic zâmbet. Menajera-șefă se încordă, era sensibilă la dorințele neîmplinite, un viciu la care

nu renunțase încă nici măcar acum, la cei șazeci de ani ai ei. Iar pentru liniștea sufletească necesară pentru muncă nimic nu era mai dăunător ca asemenea sentimentalisme.

– Lasă mai bine desenatul în grija domnișoarei. Tu, Marie, ai în casa asta foarte multe de învățat. Mai ales în bucătărie, unde se pregătesc mâncăruri alese. Dar și în alte branșe, de exemplu cele care au legătură cu comportamentul în preajma stăpânilor. Noi administrăm o casă mare, unde se organizează adesea dineuri și serate cu mulți oaspeți, o dată pe an chiar și un bal. Pentru toate aceste evenimente sociale avem reguli foarte stricte.

Acum, pe chipul fetei apăru, în sfârșit, o notă de interes. Cu toată istețimea ei, părea totuși foarte naivă și visătoare. Pesemne că citea romane ieftine și credea că lumea era plină de furtuni amoroase romantice.

– Vreți să ziceți un bal adevărat? Cu dans și muzică și toate acele rochii minunate?

– Exact asta vreau să zic, Marie. Ce-i drept, tu n-o să vezi mare lucru, căci locul tău de muncă este jos, la bucătărie.

– Dar... dar atunci când se servește mâncarea...

– La evenimentele mari, doar bărbații din personal servesc. Asta face, de asemenea, parte din lucrurile pe care le ai de învățat. Să trecem acum la partea practică. O să te angajez pentru început pentru trei luni, cu un salariu de douăzeci și cinci de mărci. Acesta o să-ți fie plătit în două tranșe. Zece mărci la încheierea unei luni, restul, două luni mai târziu. Desigur, asta doar dacă te vei comporta cum trebuie.

Făcu o scurtă pauză, ca să vadă efectul spuselor sale. Marie rămase indiferentă. Nu părea lacomă de bani. Asta era bine. Ca slujnică în bucătărie nici nu trebuia să se aștepte la cine știe ce.

– În plus, vei primi de la noi două rochii simple și trei șorțuri. Aceste lucruri trebuie să le păstrezi curate și ordonate și să le porți zilnic. Părul o să ți-l prinzi bine într-un batic și vei avea permanent mâinile curate și îngrijite. Ciorapii și pantofii ți-i procuri singură. Cum stai cu lenjeria de corp? Dă să văd.

Fata își dezlegă bocceaua, iar Eleonore Schmalzler constată că și aici lucrurile stăteau foarte prost. Ce se întâmpla de fapt cu banii ăia mulți care, la zile de sărbătoare, erau strânși și donați orfelinatelor? Fata avea două combinezoane uzate, un singur chilot de schimb, un jupon de lână ciuruit și mai multe perechi de ciorapi foarte cârpiți.

– Mai vedem. Dacă te porți frumos, mai e puțin și vine Crăciunul.

La zile de sărbătoare, angajații primeau cadouri, de obicei stofe pentru rochii, piele pentru pantofi sau ciorapi de lână – pentru angajații de rang superior, chiar și suveniruri de familie, precum ceasuri, tablouri și altele asemenea. Pentru fata asta – cu condiția să merite – trebuia oferit ceva în plus, căci avea nevoie și de un palton de lână și de o căciulă calduroasă. Mânia menajerei-șefe pe orfelinat se aprinse din nou. Nici măcar un șal calduros nu avea fata asta, totul fusese lăsat în seama noului angajator.

– De dormit o să înnoptezi sus, la etajul trei, unde se află camerele personalului. Femeile dorm mereu câte două în cameră. Tu o să împarți un dormitor cu Maria Jordan.

Marie începuse să-și lege la loc bocceaua, dar se opri brusc, speriată.

– Cu Maria Jordan? Camerista? Care are o broșă cu o camee cu un cap de fetiță?

Eleonorei Schmalzler îi era limpede că Jordan nu era o colegă de dormitor plăcută. Dar nu se cădea ca această copilă să-și exprime dorințe în privința asta.

– Ai cunoscut-o deja. Maria Jordan este o persoană respectată în casa asta. Vei vedea că o cameristă are încrederea aparte a stăpânei, poziția ei fiind astfel foarte înaltă în rândul angajaților.

Adevărul fie spus, ea însăși era din când în când invidioasă pe Jordan, care nu era doar camerista stăpânei casei, dar le servea și pe cele două tinere domnișoare. Eleonore Schmalzler

fusese și ea cândva cameristă și cunoștea intimitatea unei astfel de poziții.

Silueta mlădioasă a menajerei-șefe se încordă și deveni puțin mai înaltă când își îndreptă spatele.

– Să mă ierțați, dar nu vreau în ruptul capului să stau în aceeași cameră cu Maria Jordan. Mai bine dorm oriunde în pod, cu șoarecii. Sau în bucătărie. În cel mai rău caz chiar și pe palier.

Eleonore Schmalzler trebui să se controleze ca să-și păstreze cumpătul. Nu mai întâlne niciodată atâta impertinență. Venise ființa aceasta dezordonată și aproape moartă de foame de la orfelinat, cu nimic în afară de niște referințe proaste, și cuteza să aibă pretenții. Menajera-șefă abia începuse să simtă milă față de copilă, iar acum era profund indignată de aroganța ei. Dar nici nu era de mirare, scria asta aproape în toate referințele ei. Arogantă, impertinentă, rebelă, leneșă, neascultătoare... Doar necinstită nu era. Dar erau deja suficiente restul. Eleonore Schmalzler tare ar mai fi trimis-o pe fetișcana înapoi la orfelinat. Din păcate, exista o mică problemă. Nu știa de ce, însă doamna, stăpâna casei, dorea ca fata să fie angajată.

– Mai vedem noi, răspunse scurt. Și încă ceva, Marie. Ai observat deja că domnișoara Jordan poartă numele de botez „Maria”. Motiv pentru care tu vei primi în această casă un alt nume, ca să nu se iște confuzii.

Marie strânse bine cele două noduri ale boccelei, cu atâta forță, că i se albiră încheieturile degetelor.

– Ție o să-ți spunem Rosa, decise spontan menajera-șefă.

În alte condiții, i-ar fi prezentat unei fete două sau trei variante din care să aleagă. Dar cea de față nu meritase așa ceva.

– Atât, deocamdată, Rosa. Mergi acum în bucătărie, este nevoie de tine acolo. Else o să-ți arate mai târziu camera și o să-ți dea rochiile și șorturile.

Se întoarse și se duse la fereastră, ca să dea draperiile puțin deoparte. Iată-le, sosiră. Robert o ajută pe tână conită să coboare; doamna, stăpâna casei, ajunsese deja pe treptele de la intrare. Părea că se mai încălzise puțin afară, tână conită chiar

și dăduse jos paltonul. Îl lăsă pe Robert să îl ia, o însărcinare pe care el o îndeplini cu mare dăruire. Schmalzler scoase un oftat, trebuia să schimbe câteva vorbe cu tânărul bărbat. Era un flăcău de nădejde și putea ajunge departe, poate chiar să devină majordom. Spera ca zvonurile care circulau printre angajați să nu fie adevărate.

– Else? Spune-i bucătăresei că s-au întors domniile-lor. Cafea și gustările obișnuite.

– Da, domnișoară Schmalzler.

– Așteaptă. Pe urmă să scoți rufele pentru slujnica nouă de la bucătărie și să le duci în camera ei.

– Da, domnișoară Schmalzler.

Menajera-șefă ieșise pe hol ca să dea poruncile. În bucătărie domnea agitația obișnuită de dinaintea unui dineu festiv. Bucătăreasa era o forță nemaipomenită, dar când avea multă treabă, era bine să nu te pui cu ea. Acum, bunăoară, mesajul Elsei primi un răspuns aspru – totuși, menajera-șefă știa că cele cerute, cafeaua și micile gustări, aveau să fie gata la timp. Se duse înapoi în camera ei, unde, spre marea ei mirare, o găsi pe Marie. Sau Rosa, așa cum avea să fie strigată din momentul acela.

– Ce mai cauți aici?

Fata își pusese din nou bocceaua pe umăr și avea o expresie ciudată în ochi. O privire rănită și totodată nemărginit de dură.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Schmalzler.

Menajera-șefă o privi iritată. Fetișcana asta era un mare mister pentru ea.

– Pentru ce îți pare rău, Rosa?

Fetișcana trase adânc aer în piept, ca și cum ar fi avut de făcut o mărturisire apăsătoare. Ridică ușor capul și miji ochii.

– Doresc să fiu strigată pe numele meu. Mă cheamă Marie și nu Maria, ca pe domnișoara Jordan. În afară de asta, eu muncesc în bucătărie, nu cred că stăpâna casei o să mă cheme vreodată la dumneaei. O s-o cheme pe cameristă, dar sigur nu pe slujnica din bucătărie. Așa că n-am avea cum să fim confundate.

Expuse aceste motive cu glas încet, dând tot timpul din cap. Vorbi cursiv și fără pic de sfială, chiar dacă încet. Menajera-șefă își spuse în sinea ei că fata nu se înșela prea tare. Firește că dată fiind această îndrăzneală nu ar fi recunoscut asta în ruptul capului.

– Nu e treaba ta să decizi asta!

Se umpluse paharul. Persoana asta era pur și simplu indolență, căuta un pretext să primească gratis de mâncare la orfelinat în loc să-și câștige singură existența.

– Nu înțelegeți? continuă fata înflăcărată. Părinții mei au ales acest nume pentru mine. S-au gândit mult și pe îndelete la asta și au găsit întocmai acest nume pentru mine. Marie. Este moștenirea pe care mi-au lăsat-o. De aceea nu vreau alt nume.

Suna a decizie disperată, iar Eleonore Schmalzler cunoștea destul de bine oamenii ca să-și dea seama că fata aceea nu era nici leneșă și nici încăpățânată fără motiv. I se păru mai degrabă emoționant. Chiar dacă fetișcana cu siguranță că își imagina lucruri. Părinții ei! Era bastardă și probabil că nici nu-și cunoscuse vreodată tatăl.

Ființa aceea îndărătnică era greu de strunit, asta îi era foarte clar menajerei-șefe. Ar fi preferat să o lase pe fată să plece. Dar o împiedica dorința stăpânei ei.

– Foarte bine, spuse ea și se forță să zâmbească. O să încercăm pentru început cu numele tău adevărat.

– Da, vă rog, domnișoară Schmalzler.

Triumfa cumva? Nu, părea doar nemărginit de ușurată.

După câteva secunde, adăugă:

– Vă mulțumesc mult.

Făcu un fel de reverență vagă, pe urmă se răsuci pe călcâie și se duse, în sfârșit, la bucătărie. Menajera-șefă eliberă un oftat cu greu înăbușit.

Trebuia să se pună capăt spiritului ăștuia de contradicție, își spuse. O să aibă grijă de asta și stăpâna casei.

CAPITOLUL 3

– Te rog, Elisabeth. Sunt moartă de oboseală și pe deasupra am și o durere de cap.

Katharina se întinsese în patul ei, îmbrăcată încă în taiorul verde-deschis. Își lăsase liber doar părul strâns în creștet și își scosese botinele. Elisabeth cunoștea de mulți ani suferința surorii ei. După părerea ei, se pricepe de minune să se prefacă, neurmărind altceva decât să atragă atenția celor din jurul ei.

– Dureri de cap? întrebă ea pe un ton sobru. Atunci, ar trebui să iei niște prafuri, Kitty.

– Mă doare burta de la ele.

Elisabeth ridică indiferentă din umeri și se lăsă să cadă pe taburetul cu tapițerie albastru-deschis din fața oglinzii. Pe măsuta de toaletă a surorii ei domnea o harababură cumplită de sticlute, agrafe, piepteni din carapace de țestoasă, pudriere și alte fleacuri. Oricât de des ar fi făcut ordine Auguste, Katharina reușea de fiecare dată să facă iar dezordine. Așa era ea, mica ei soră zvăpăiată.

– Voiam să-ți povestesc ce mi-a zis Dorothea mai devreme. S-a întâlnit cu tine și cu Paul acum două seri la operă, îți amintești?

Elisabeth se uită în oglindă și se prefăcu a-și aranja o şuviță de păr blond la locul ei în coafură. În realitate, era foarte